

РЕШЕНИЕ

№ 4505

гр. София, 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **629** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

ъдебното производство е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба на [фирма] /в несъстоятелност/, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] ул.Ф. Н.“ 37, представлявано от изпълнителния директор Д. Г., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С202225-022-0072362 от 20.10.2020г., издадено от С. Д. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис „Средни данъкоплатци и осигурители“, потвърдено с Решение № ПИ – 387 от 17.11.2020г. на директора на ТД на НАП – С..

В жалбата се твърди, че постановлението на публичния изпълнител е неправилно и незаконосъобразно, защото е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че актовете за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ), издадени от Държавната комисия по хазарта, не са влезли в сила, поради което не е налице валидно изпълнително основание по чл.209, ал.2, т.6, предл. първо от ДОПК и тъй като не са налице и другите основания по чл.209, ал.2 ДОПК, публичният изпълнител няма право да извършва разпределение на задълженията, определени с Акт за установяване на публично вземане (АУПВ) № 3/14.02.2020г. и АУПВ № 4/14.02.2020г за сумата от 279 923 296, 97 лв. В посоченият смисъл - жалбоподателят се позовава на съдебна практика – решение № 5258/2020г. по адм. дело № 4174/2020г. на АССГ на 9-състав. С

оглед изложеното моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени изцяло процесното постановление, както и наложените с него обезпечителни мерки.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа жалбата по подробно изложени съображения. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП чрез юрк. С. оспорва жалбата . Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомереност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 - ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна преценка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема следното:

С издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ Актове за установяване на публични държавни вземания /АУПДВ/ № 3/14.02.2020 г. и № 4/14.02.2020 г., в тежест на дружеството-жалбоподател [фирма] са определени публични задължения за държавни такси по чл. 30, ал. 3, предл. 1 от Закона за хазарта в размери, съответно 34 850 790.46 лв. и 188 199 519, 65 лв., ведно с лихви за забава. По отношение и на двата акта административният орган е допуснал предварителното им изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Разпорежданията за предварителното изпълнение са обжалвани пред съда и влезли в сила. Така жалбата срещу разпореждането за предварително изпълнение на АУПДВ № 4/14.02.2020г. е отхвърлена с Определение № 1493/21.02.2020г. на Административен съд София-град (л.70), оставено в сила с Определение № 3956/20.03.2020г. по адм.д. 3038/2020г. на ВАС (лист 52 от делото). Жалбата срещу разпореждането за предварително изпълнение на АУПДВ № 3/14.02.2020г. е отхвърлена с Определение № 1498/21.02.2020г. на Административен съд София-град, оставено в сила с Определение № 3870/12.03.2020г. по адм.д. 3121/2020г. на ВАС.

По оспорването на АУПДВ № 3/14.02.2020г. и АУПДВ № 4/14.02.2020г. са образувани две дела пред АССГ, които са висящи към датата на приключване на устните състезания по делото и понастоящем - по адм.д. 2463/2020г., насрочено за 16.09.2021г. и адм.д. 2465/2020г., насрочено за 07.07.2021г., видно от актовете на съда по тези две дела, представени на л.94 и л. 98 от делото.

В ТД на НАП – С. „Средни данъкоплатци и осигурители“ е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. срещу [фирма], за принудително събиране на публични държавни вземания за сумата от 279 863 509, 52 лв. Видно от съобщението за доброволно изпълнение по чл.221 ДОПК - л. 47 от делото, сумата произтича изцяло от установените задължения за такси с АУПДВ № 3/14.02.2020г. и АУПДВ № 4/14.02.2020г.

За обезпечаване на вземанията по горепосоченото изпълнително дело, с Постановление с изх. № С202225-022-0072362 от 20.10.2020г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в българска банка - У. Б., за сума в размер на 279 863 509, 52 лв. от които главница в размер 215 248 348, 15 лв. и лихва в размер на

64 615 161, 37 лв. (лист 43 от делото).

Също на съда е служебно известно, че за обезпечаване на вземанията по горепосоченото изпълнително дело, с Постановление с изх. № С202225-022-0072130 от 19.10.2020г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в българска банка - Ю. БЪЛГАРИЯ и запор на 16 броя МПС - та, за сума в размер на 279 863 509, 52 лв. от които главница в размер 215 248 348, 15 лв. и лихва в размер на 64 615 161, 37 лв.

Постановлението на публичния изпълнител е обжалвано пред Директора на ТД на НАП – С., който се е произнесъл с решение № ПИ -387 от 17.11.2020г., като мотивирано е оставил жалбата на [фирма] без уважение като неоснователна.

Не са споделени доводите на жалбоподателя, че посочените АУПДВ не са годни изпълнителни основания, доколкото не са влезли в сила и са предмет на съдебно оспорване. Визирано е, че същите са издадени на основание чл.92,ал.3 от ЗХ и по чл.60 АПК е допуснато предварително изпълнение с разпореждания, които са били предмет на оспорване и съответно жалбата е отхвърлена, видно от определение №1498/21.02.2020г. по адм.дело №2031/20г. на АССГ-оставено в сила с определение №3870/12.03.2020г. по адм.дело №3121/20г. на ВАС, I о. и определение №1493/21.02.2020г. по адм.дело №2038/20г. на АССГ оставено в сила с определение №3956/20.03.2020г. по адм.дело №3038/20г. на ВАС, VIII о.

Първоначално жалбата по делото от дата 03.11.2020г. е подадена на основание чл.197, ал.2 ДОПК с твърдение, че по подадената в срок жалба срещу постановлението на дата 03.11.2020г., не е постановено решение от директора на ТД на НАП - С. в срока по чл.197, ал.2 ДОПК. Предвид, че, решението на директора е постановено в срока по чл.197, ал.2 ДОПК, то жалбата следва да бъде разгледана като подадена срещу решението на директора, с което изрично жалбата е оставена без уважение - Решение № пи1387/17.11.2020г..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в предвидения от закона срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от обжалване на решението на административния орган, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението на директора е издадено от компетентен орган по чл.197, ал.2 ДОПК, в предвидената писмена форма, формално съдържа фактически и правни основания за издаването му.

На първо място правилна е преценката в решението на директора, че оспореното пред него постановление съставлява административен акт, постановен от надлежен орган - публичен изпълнител по образуваното изпълнително производство. Не се споделят възраженията, че няма годно изпълнително основание въз основа на което да бъде образувано производство за принудителното му събиране по ДОПК.

Настоящият състав приема, че АУПДВ №3 и АУПДВ №4 са годни изпълнителни основания. На първо място, процесните АУПДВ са издадени установяване на следните задължения: такса по чл.30, ал.3 от същия закон и лихви. Съгласно чл.92, ал.1 от Закона за хазарта, декларирането и установяването на таксата по чл.30, ал.3 същия закон, се извършват по реда на ДОПК. От своя страна чл.166, ал.2 ДОПК, ако в закон не е предвидено ред за установяване на публичното задължение, то се

установява по основание и размер по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. В чл.92, ал.3 ДОПК е предвидено, че процесните такси по чл.30, ал.3 и лихвите подлежат на събиране по реда на ДОПК.

След като за издаването на процесните АУПДВ е приложим реда по АПК и същите към момента на приключване на устните състезания са оспорен пред съд но подлежащ на предварително изпълнение акт, то съставляват и изпълнително основание по смисъла на този кодекс. Така съгласно чл.268 , т.1 АПК, изпълнителни основания по този кодекс са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални административни актове. Съгласно чл.269, ал.1 АПК, публичните задължения, породени от изпълнителни основания по чл.268 от същия кодекс, се събират по реда на ДОПК.

Процесните АУПДВ са индивидуални административни актове по смисъла на чл. 21, ал.2 АПК, с които са установени конкретен вид публични задължения, имат констативен характер - констатира вече възникнали задължения по силата на чл.30, ал.3 от Закона за хазарта. Съответното задължено лице съгласно чл.30, ал.8 от Закона за хазарта, е било задължено да подава всеки месец до 15 декларация за основата за изчисляване и дължимата такса по чл.30, ал.3 от Закона за хазарта. От своя страна декларацията съгласно чл. 92, ал.1, изречение второ от Закона за хазарта, съставлява и изпълнително основание по чл.209 от ДОПК.

Следователно, както процесните АУПДВ, с които са установени допълнителни задължения за държавни такси, като индивидуални административни актове, подлежащи на предварително изпълнение към момента на приключване на устните състезания по делото, така и самите декларации, които е следвало да се подадат от дружеството като задължено за таксите лице, съставляват изпълнителни основания за публични задължения, които се събират по реда на ДОПК.

Съгласно чл.165 О., събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, освен ако в закон е установено друго, т.е. изпълнението на акта преди да е влязъл в сила. Именно такъв е процесният случай. Целта на допуснато предварително изпълнение съставлява отклонение от общото правило по чл.165 ДОПК - съответният акт да бъде годно изпълнително основание за събиране на публичното вземане. Ако се отнеме посоченото качество на акта –допуснатото предварително изпълнение ще бъде лишено от смисъл и няма да постигне целта, за която е допуснато. Направените констатации в мотивите на съдебното решение № 5258 от 09.10.2020г по адм. дело № 4174/2020г., което се цитира в жалбата, не касаят разрешен по същество правен спор затова дали процесните АУПДВ съставляват изпълнителни основания, поради това постановеното с решението не формира сила на присъдено нещо по този въпрос. Видно от съдебното решение, предмет на делото е законосъобразността на наложени предварителни обезпечителни мерки по същото изпълнително дело №[ЕИК]/2020г., в които производства не подлежи на контрол изпълнителното основание. Изначалната липса на такова – може да бъде установена в едно исково производство, за да бъде противопоставима при всяко едно последващо изпълнително действие.

При преглед на изпълнителните основания по чл.209 от ДОПК, за които се изисква да са влезли в сила, то може да се направи извод, че същите нямат по закон възможност за предварително изпълнение - напр. за наказателното постановление. Законодателят допуска възможността за предварително изпълнение на акта именно за да се изпълни

независимо от оспорването му. В противен случай е лишена от смисъл преценката дали да се допусне предварително изпълнение на невлезлия в сила акт, ако той няма да се изпълнява и не може да бъде основание за започване на принудително изпълнение преди влизането в сила на самия акт.

С оглед всичко изложено, не може да се направи извода, че в процесния случай липсва годно изпълнително основание, което да бъде обезпечено с постановлението. Обратното би означавало да се отрече силата на допуснатото предварително изпълнение, закрепена с актовете на две съдебни инстанции. Следва да се допълни, че задълженията за таксите по чл.30, ал.3 от Закона за хазарта, установени с процесните АУПДВ безспорно представляват публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК. Също процесните АУПДВ - като подлежащи на предварително изпълнение констативни индивидуални административни актове по чл.21, ал.2 АПК, както и ревизионните актове - чл. 127, ал.2 ДОПК, съставляват изпълнително основание. Според трайната съдебна практика изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, придава изпълнителна сила на невлезлия в сила административен акт. В този смисъл са и Решение № 581/03.02.2021 г. по адм. д. № 3371/2020 г. по описа на АССГ, III-70 състав и Определение № 11323/27.08.2020 г. по адм. д. № 9001/2020 г. на ВАС; Решение № 2185/02.04.2021 г. по адм. д. № 12179/2020 г. по описа на АССГ, I-14 състав; Решение № 2491/14.04.2021 г. по адм. д. № 12178/2020 г. по описа на АССГ, III-51 състав и т.н.

Твърденията в жалбата за липса на обезпечителна нужда са също неоснователни. Съдът споделя изложените в оспореното решение мотиви за размера на задълженията и имущественото състояние на дружеството: наличности по банкови сметки, активи обявяването му в несъстоятелност, в резултат на което дружеството е и преустановило дейността си. Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, а разпоредбата на чл.195, ал.3, т.2 от кодекса поставя изискване за налагане на обезпечение, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, какъвто се явява настоящия случай. В мотивите на решението подробно са обсъдени издадените преди процесното постановление: от 21.02.2020г. за налагането на обезпечителни мерки и от 19.10.2020г. за отмяната му. На 19.10.2020г. е издадено процесното постановление, с което са наложени запори върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството в Търговска банка Ю. БЪЛГАРИЯ АД, както по депозити, вложени вещи в трезори, включително и касети, суми за доверително управление, находящи се в същата банка и за сумата в размер на 279 863 509,52лв., както и запор върху 16 броя МПС, подробно описани в постановлението на обща балансова стойност на автомобилите е 111 333,35лв. а наличностите на парични средства по банковите сметки са в размер на 6 549 731,21лв. към 10.09.2021г. Видно е от обстоятелствата, че запорираното имущество е значително под стойността на публичното задължение по процесните АУПДВ.

Нито в хода на административното производство нито пред съда се претендира, че дружеството разполага с достатъчно средства за да погаси задълженията по процесните АУПДВ. Също няма данни, че длъжникът разполага и с други извън запорираните активи, чиято стойност покрива размера на задължението и които освен

достатъчни по размер са и бързо ликвидни и няма да настъпи значително затруднение при изпълнението.

Що се касае до довода, че в рамките на производството по несъстоятелността е наложено общо обезпечение върху имуществото на дружеството, което обезсмисляло налагането на процесните обезпечения, то е необоснован. Законодателят изрично е предвидил по чл.193 ДОПК принудително изпълнение при несъстоятелност да се извършва от публичния изпълнител. В казуса по делото на датата на процесното постановление е издадено и Определение №260760 от 19.10.2020г. с което е допуснато обезпечение по молбата на конкретен кредитор, като определението подлежи на обжалване, но и на незабавно изпълнение и има правно действие до датата на откриването на производството по несъстоятелността. Именно налагането на обезпечения преди откриването на производството по несъстоятелността, гарантира събиране на вземането на държавата, а ако при принудителното изпълнение върху имуществото не постъпят достатъчно средства за да погасят вземането на държавата, то за остатъка държавата се удовлетворява по общия ред.

Следователно, законодателят изрично е предвидил правомощие на публичния изпълнител за налагане на обезпечения за събиране публични задължения преди откриване на производство по несъстоятелност. Законодателят изрично задължава публичният изпълнител на основание наложените обезпечения да предприеме изпълнителни действия за събиране вземането. По реда на производството по несъстоятелност ще бъдат удовлетворени само оставащата част от задълженията, над постъпилите средства при изпълнението. Тези принципни положения водят до извод за независимост на действията на публичния изпълнител по обезпечаване и събиране на публични задължения и налагането на обезпеченията в производството преди откриване на несъстоятелността на дружеството. С оглед изчерпателност на мотивите на решението на съда в тази част, следва да се посочи и последвалото произнасяне с решение на СГС от 06.01.21г. по т.д. № 699/20г. с което дружеството жалбоподател е обявено в несъстоятелност с начална дата 27.02.2020г. На основание изложеното, то са обосновани и правилни изводите в оспореното решение за наличието на обезпечителна нужда.

Извън изложеното, съдът намира за обосновано и съответстващо на закона, тълкуването от органа на конкретните факти по преписката свързани с имущественото състояние на длъжника, както и на база особено големия размер на задължението и съотнасянето им към възможността да се обезпечи публичното вземане и да се гарантира държавния интерес.

На основание чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите се дължи възнаграждение за процесуално представителство. Приложим, на основание чл.144 АПК, е чл.78, ал.8 ГПК, която разпоредба предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Разноски следва да се присъдят в размер на 150 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл.37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 268, във връзка с чл. 161, ал. 1 ДОПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, I отделение, 12-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] /в несъстоятелност/, ЕИК:[ЕИК] срещу Решение № ПИ –387 от 17.11.2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу .Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-022-0072130 от 19.10.2020г., издадено от С. Д. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис „Средни данъкоплатци и осигурители“.

ОСЪЖДА [фирма] /в несъстоятелност/, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. сумата от 150 лв., представляващи разноси по делото.

Решението е окончателно и неподлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Съдия: